

KISIRAP

AZ ANYA SIRJÁN. (Lásd a 158. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy:

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

OST lássuk a másik kalandot, mely annál furcsább volt, mert utoljára senki sem tudta megmagyarázni. Reggel volt, a nap még alig kelt föl s már tikkasztó hőség uralkodott s az égen, mely néhány nap óta vékony fellegekkel volt borítva, most helyenkint fekete felhőtömegek kezdtek tornyosulni. Tökéletes szélesend uralkodott, a hajó mozdulatlanul hevert a vizen.

Egyszerre egy matróz ujjongva kiáltja:

„Hajó! Hajó!“

Az unatkozó hajósnépségnek az nagy ujság volt s mindenki a fedélzetre tódult, elővették a távcsöveket és csakugyan láttak jó távolban középnagyságu gőzhajót, mely egyenesen a „Herkules“ felé tartott. Midőn már csak mintegy két tengeri mérföldre volt, a „Herkules“ árboczára fölventák a lobogót és a szokásos üdvözléseket is megtették; de nagy csodálkozásukra a gőzösről ezt nem vizsongozták, sőt még nagyobb meglepetésükre a gőzös csakhamar megváltoztatta irányát és lassan körülkörüljárt a „Herkules“ körül. Ez így tartott egész délelőtt; az idegen hajó

folyton körben járt, néha oly messze, hogy látni alig lehetett, néha meg alig néhány száz ölnyire közeledve; fedélzetén pedig a kormányoson kívül egy ember sem volt látható.

A „Herkules“-en zavarba jöttek e furcsa eset fölött s kissé félni is kezdtek. Miféle hajó az és mit akar? Talán rabló kalózhajó és támadásra készül? Ez sem épen lehetetlen, s azért a kapitány minden eshetőségre készületeket tett. Volt két ágyu a hajón, ezeket megtöltette, a bátrabb legényeket fölfegyverezte puskákkal s így készen állott a csatára. De a gőzös nem látszott ellenséget rejteni, mert még egy két óra mult s mégsem jött közelebb; ekkor a „Herkules“ fedélzetén ezerféle gyanitgatásokba bocsátkoztak; egyik azt mondta, hogy az bizonyosan rabszolga-kereskedő hajó s mert nem fél, hogy a Herkules üzőbe fogja venni, mivel ez a szélesendben nem mozdulhat, tehát boszantgatja; egy másik nagy suttogva azt mondta, hogy az nem is igazi hajó, hanem csak olyan látomány s rajta szellemek vannak; a szárazföldön persze az efféle beszédet nevetnék, hanem a hajós nép nagyon babonás és főleg olyan helyzetben, midőn a hajó napokig mozdulatlanul hever és a tikkasztó hőség mindenkiket elkomorit, nem csoda, ha az ilyen bolondságokat is elhiszik.

Délután az ég annyira beborult, hogy teljesen sötét lett s a rejtélyes gőzöst nem lehetett többé látni; nem sokára megeredt aztán az eső s esett

hatalmas csöppekben, de minden szél és villámlás nélkül. Nagy örömmel fogadták az esőt, mindenki sietett a fedélzetre s levetközvé, élvezte a kellemes zuhanyfürdőt; azután fölhozták a vizes hordókat, s miután jól kimoszták a régi bűdös víztől, teleeresztették jó esővízzel.

Két egész napig tartott az esőzés, aztán jó szellő kerekedett s gyorsan vitte a „Herkules“-t az egyenlítő vonala felé. A rejtélyes gözösnek nyomát sem látták többé.

Matyi, ki azelőtt soha sem volt hajón, nem tudta, mit képzeljen magának, mikor a többiek az egyenlítő vonaláról beszéltek. Ti, kis olvasóim, remélem tudjátok, hogy ez csak képzelt vonal, melyet a föld bizonyos körvonalán gondolunk. De Matyi azt hitte, hogy efféle vonal valószínűleg létezik és szentül állította, hogy ő látta is, mikor az öreg Baltás gazda a nagy távesövön át az égre hagyta nézni; persze nem vette észre, hogy a tréfás öreg ácsmester czérnaszálat kötött a táveső végén keresztül s, ez aztán úgy látszott, mintha fent az égboltozaton volt volna.

Épen javában bámulta Matyi ezt az egyenlítő-vonalt, midőn hangos trombitaszó riasztá meg.

„Mit jelent ez?“ kérdé az épen közel Petitől.

„Nézz oda!“

Matyi a hajó tulsó felére nézett s ott tisztas, ősz szakálu alakot pillantott meg, fején koronával, hosszú vörös köpönyegbe burkolva.

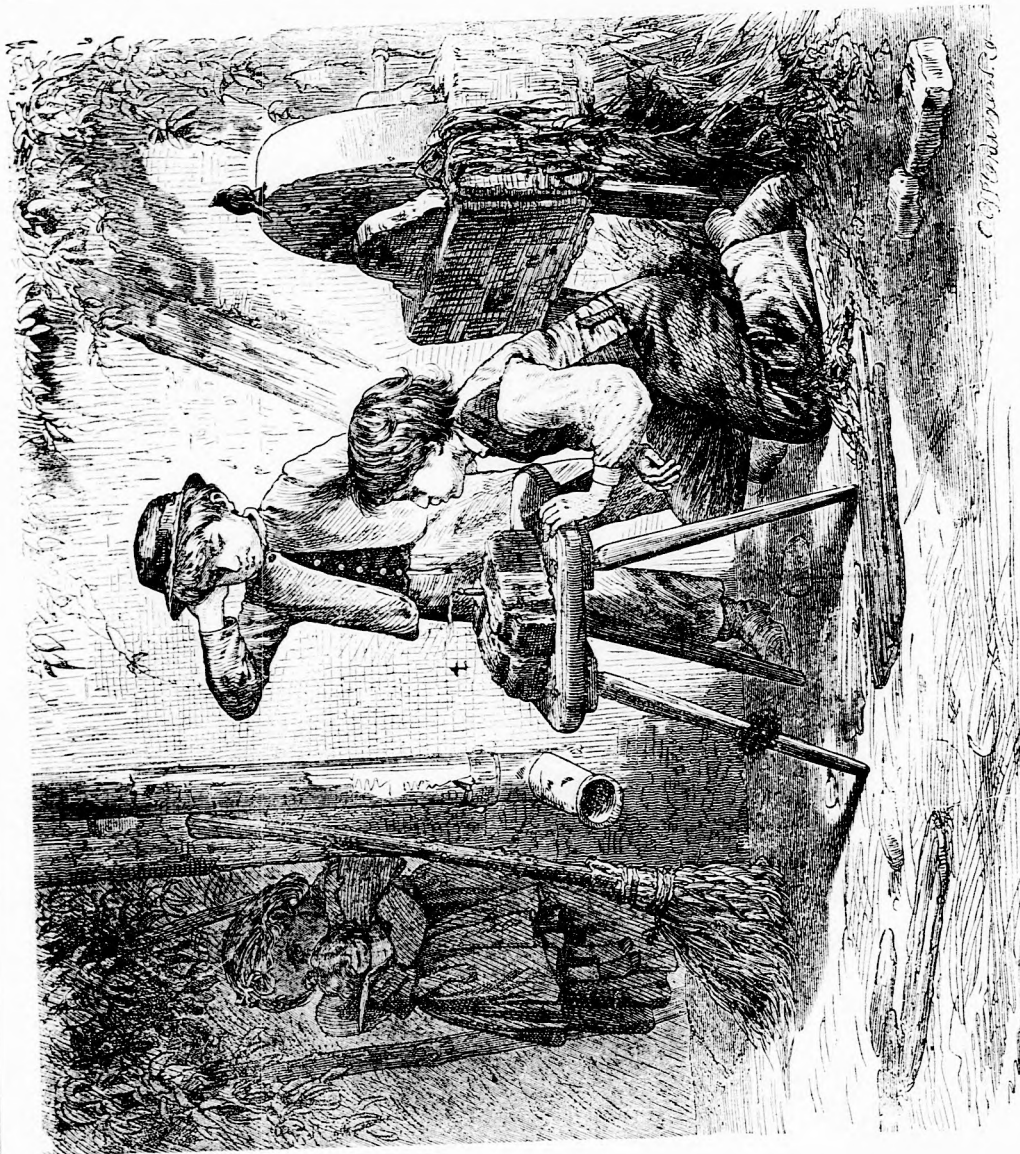
„Ki az?“ kérdé Matyi bámulva.
„Az Neptun király, ki most törvénszéket fog tartani a „Herkules“ fedélzetén.“

Ekkor eszébe jutott Matyinak, a mit néhány nap óta hallott emlegetni, hogy tudniillik a tengerészek bohókás ünnepélyekkel szokták megülni a napot, melyen az egyenlítő alatt elhaladnak. Így aztán csakhamar rá is ismert Neptun királyban Gyurka közmatrózra, kinek koronája sárga papírosból készült.

Nem akarjuk leírni hosszasan, mit mindent ítelt Neptun király; csak a mi két barátunk sorsát mondjuk el. Matyi aránylag olesón megszabadult, mert őt mindenki szerette a hajón; hanem Peti, ki vakmerő, tolakodó magaviselete miatt nem igen tudta magát megkedveltetni, kikapta büntetését Neptun királytól. Peti kezdetben egészen nyugodtan nézte a tréfát, azon hiszemenben, hogy ő reá nem kerül a sor, mert ő már volt egyszer hajón és részt vett ilyen ünnepélyen; most tehát csak Matyi kinlódásán készült mulatni. De Neptun király más véleményben volt, Matyit könnyedén elbocsátotta s Petit rendelte maga elé. Peti váltig mondogatta, hogy ő reá már nem illik a tréfa, mert ő már egyszer volt az egyenlítő alatt, de ez nem használt. Neptun király kijelenté, hogy nagyon örvend a régi ismeretségnek s az ilyen derék embernek, ki már egyszer járt az egyenlítő alatt, illik leülni is. Erre két markos legény fölkapta Petit és nagy

hordó tetejére tette; a hordó teteje pedig nem deszkával, hanem vitorlával volt befedve, ezen ült Peti.

„De, kedves hivem,“ szolt Neptun király, „nem tudod te azt, hogy szakált és bajuszt csak királyoknak

A TŰZLÁTÉK. (Lásd a 155. l.)

szabad itt viselni? Hol van a borbély? Ezt a derék ifurat meg kell beretválni.“

Hiába szabódott Peti, hogy hiszen

neki nincs még se szakála, se bajusza, árva szőrszál sincs arcán, -- előlépett a királyi borbély és hozzáfogott a munkához. Egyik kezében

koro
ezze
tomp

Az Új Képek-könyv. (Lásd a 158. l.)

elk
ült
ho

korom, a másikon lughabarék volt, Petinek szinte szikrázott bele a szeme. ezzel aztán bekente Peti arcát s „Most pedig meg kell mosdatni,“ tompa késsel vakargatta, hogy szegény parancsolá a király s ekkor hirtelen

Az Új Képek-könyv. (Lásd a 158. l.)

elbocsátották a vitorlát, melyen Peti ült s az Petivel együtt bezuhant a hordóba, mely tele volt vízzel. Ké-
zelhetni, hogy ordított és kapálozott Peti, míg végre kiszabadult; szinte beteg lett a tréfába s a jószívü Ma-

Nep-
nogy
knak

A Tűzijáték. (Lásd a 155. l.)

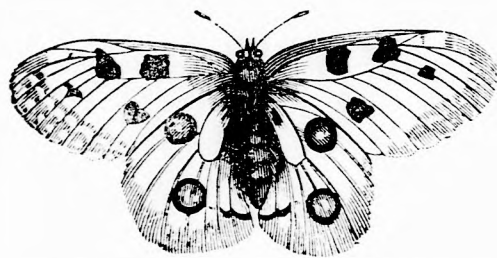
e baju-
zán, --
hozzá-
kezeben

tyi őszintén sajnálta pajtását; de a leczke használt Peti urfinak s azontul kissé jobban féken tartotta nyelvét.

A mint az egyenlítőn túl haladtak, enyhült a tikkasztó hőség, megszűntek a heves záporok, vége lett a kínos szélesendnek is, és Matyi a többiekkel együtt mindjárt derültebb kedvű is lett. Aztán itt sok érdekes új dolog is volt látható; óriási cetihalak uszkáltak a vizen, csinos röpülő halak egész seregekben röpültek föl a vízből, míg a hajót galambok, albatros madarak követték s jó étvágygyal fölszedtek minden hulladékot, a mit a hajóról vízbe dobtak; éjjel pedig az albatros szárnya alá dugta fejét és oly pompásan aludt a víz hátán, mint bármely júri kisaszony a puha vánkosok között.

(Folytatása következik.)

A PILLANGÓ TÉLEN.

Pillike, lepke, kicsinyke bogár
Lebben akár csak a fűrgé madár.
Lebben a rózsa s a szegfű felé
Kelyhe virul, lepe, bújj' no belé.

Nap sugarának igéz melege,
Enged a csábnak a bamba lepe;
Ámde alig lebegett botorúl,
Fagnak a szárnyai, s halva lehúl.

KÉT KARÁCSONY-EST.

— Elbeszélés. —

Irta: **I d a n é n i.**

HIDEG, hófuvatagos est van, a süvöltő téli szél ugyancsak hordja szemközt a zuzmarával vegyes havasesőt. Még a szelid, barátságos hold is oly hidegen és keményen tekint le az utcán haladó emberekre, kik ez estén nemcsak a hidegtől üzetve sietnek oly nagyon, hanem a karácsony-esti örömek is azok, melyek készítetik őket a gyorsabb haladásra.

A kemény hideg este mindenki kétszeres örömmel gondol arra, mily jó most a kedélyes családi szobában a vigan pattogó kandalló, vagy a barátságos vaskályha lángjainál melengetni magát, s nézni a hófehér abroszszal felterített asztalt, mely dusan meg van rakva diós szarvacsesal, lépes mézzel, irós vajjal, szép piros almával s több efféle étellel. Hát még mennyi örömmel tekint az ékesen feldiszitett karácsonyfára, melyet ugyancsak megáldott az Isten mindenféle jóval; van azon minden, mit csak szem, szív kívánhat.

Karácsony-estéjén mindenkinek jut egy kis öröm, hiszen a legszegényebb ember is hetek előtt félretesz néhány fillért, hogy ez estén meglepje valami csekélységgel nejét vagy gyermekeit. E napon még a fővárosban is korábban zárják be a boltokat; a kávéház s más nyilvános hely majdnem üres, miután mindenki siet övéi közé él-

vezni az édes családi élet boldogító gyönyöreit.

A vácsi uton is látunk sietve haladni öreg, kopott kabátos, báránypir-csomaggal. Vigyázva tekint előre, nehogy valami szembejövő ügyetlen szeleburdi kiüsse kezéből féltett kincsét. Majd izzadt homlokát törülgeti; úgy látszik, el van fáradva és mégis siet. Ideje is, hogy siessen, mert épen hetet harangoznak a templom tornyában. Az utcán már alig járnak.

De ni ni! Az öreg megáll, mintha keserves sirást hallana egy ház kapujánál; vajjon ki sirhat ez öröm-estén? gondolá magában s némi részvétellel tekintgetett körül, s alig vette észre azt a kis fiút, a ki a kapu oszlopához borulva oly szivrehatólag zokogott. Ugy látszik, az öregnek jó szive van, mert nem folytatta tovább utját. Néhány pillanatnyi gondolkodás után megszánta a síró gyermeket, ki véleménye szerint bizonyosan eltévedt. Közelebb lépett tehát hozzá, s csak akkor látta, mily szájalomra méltó állapotban van a fiucska. Nyári szövetű, foszlányos kabátjából mind a két könyöke kipislogott, rövid nadrágja csupa rongy, míg lábai, jóllehet borzasztó hideg volt, egészen mezelenül félig megfagyva veresedtek.

Szegény, kis fiu, szerencse, hogy meg nem fagyott ebben a hidegben! gondolá a jószívű öreg ember, a mint közelebről megnézte a gyermeket.

— Hej, te kis fiu! kiáltott rá hangosan, ne sirj, inkább menj, siess

haza, már késő van! Mit kóborolsz az utcán? Tán eltévedtél? Szólj, majd haza kísérlek.

A gyermek megszűnt zokogni s kérdőleg emelte szemeit az öregre, vajjon nem isten küldte-e vigaszul számára az egyetlen embert, ki a sok közül megszánta az ő nyomorát. De szólani már alig volt képes, annyira elfáradt, csak dideregve suttogá:

— Nagyon, nagyon fájom és álmos vagyok! Ezzel félig összeroskadva fejével bölintani kezdett, mint aki nem bír már álmával megküzdeni.

Az öreg nem bírta ott hagyni az idegen gyermeket; tudta, ha nem segít rajta, az álom a fagyasztó hidegben halált fog neki okozni; hiszen már szólani sem bír. — Nincs mit tennem, haza viszem lakásomra. Tán csak nem haragszik meg anyjokom? Egy este nem a világ, holnap majd haza vezetem őt. S azzal karjára vette a kis fiút s betakargatta téli kabátjába s kissé lassabban folytatta utját hazafelé.

* * *

Míg a jószívű öreg lassan haza ballag nehéz terhével, mi előzzük meg őt, és keressük fel lakását, s mondjuk el addig röviden, ki volt az öreg.

János bátya — a mint őt ismerői szokták volt nevezni — nem volt sem előkelő hivatalnok, sem gazdag polgár, ő csak egyszerű hivatalszolga volt a királyi törvényszeknél és pedig már harmincz év óta szolgált a legnagyobb hűséggel; azonban sajnos!

(Folytatás a 154. lapon.)

VIG ILONKA. (Lásd a 156. l.)

KIÁLTÓ SZÓ A SÖTÉTBEN. (Lásd a 159. l.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

a jutalom vajmi kevés volt szorgalmáért. Csekély huszonöt forint havi fizetéséből alig-alig tarthatá fenn magát és nejét, Kata asszonyt; de azért a jámbor emberek soha sem zúgolódtak sorsuk ellen; gazdálkodtak s kétszer is meggondolták, mielőtt kiadták volna, mire és lehet-e kiadni a garast? E szigorú beosztásnak köszönhették, hogy legalább ünnepnapokon még pecsenye és félmesszely boroeska is jutott az asztalra, a mit aztán olyan jóízűen és meglelégedéssel költöttek el, mintha ők lettek volna Pestnek leggazdagabb lakói.

János bátya már harmincz év óta élt együtt nejével, Kata asszonynyal a legszebb egyetértésben; soha sem czivódtak egymással, pedig Kata asszony kissé -- megvallhatjuk -- akaratos volt, nem mindig szeretett engedni öregének; az utolsó szó mindig az övé volt. Ez egyetlen gyengéjét jól ismerte János bátya, tehát mint higgadtabb engedett, jól tudván, hogy később, midőn lecsillapul a fergeteg, mégis csak úgy lesz, mint ő akarja, mert Kata asszony nagyon szerette öregét s a viláért sem szomorította volna meg soha.

Kata asszony lakásán is meglátzott a karácsony-este; mindenén ünnepies színezet volt; bár nekik nem volt gyermekök, azért mégis hetek óta örültek ez öröm-estének. A kis takaros konyha már alkonyat előtt csak úgy ragyogott a tisztaságtól, az edények és a konyhaasztal fehérre volt

surolva; a karácsony első ünnepére bevásárolt szép kövér csirke már feltisztítva puhult a hideg vízben, míg a töltött szármát épen, midőn pelépett az apjok, takarta be tiszta piros szelü konyharuhával.

Elégült arcezza! nyitott a szobába, a hol szintén mindennek ünnepi színe volt. Az asztal fehér abroszszal letakarva két személyre már fel is volt terítve; az evőeszközök, valamint a két metszett pohár és üveg, Kata asszony büszkesége, úgy ragyogott a petroleum-lámpa fényénél mint a legdrágább kristály; mert Kata asszony nagyon szerette a tisztaságot s bár már öreg volt is, de azért mindig kifogástalanul tisztán öltözött. A szépen fölterített asztalon két kis tányeron diós és mákos-kalács, néhány piros alma állt, míg a mellék asztalkán az elmaradhatlan karácsonyfa apró színes gyertyával jól meg volt rakva dióval, almával s aszalt szilvával. A vaskályba ugyancsak hatalmasan meg volt tömve vigan pattogó fával. Kata asszony oit sürgölődött a kályha körül, valami tejfélét kavargatva a lábasban, s úgy látszék, kissé türelmetlenkedett, mert többször nézett az ajtóra.

— Hála a jó istennek! mondá önmagában, hogy meghallá az esti haragnak e pillanatban megszólalt hangját. — Megértük ismét a karácsony szent ünnepét, és minden úgy van, mint ohajtottam; van az ünnepekre pecsenyém és elég fám, így lesz jó meleg szobánk. A mai estére megvan

öreg
jó es
szere
mit
élvez
pana
estét
sem
siete
szürk
kará
mosc
a ne
már
mely
zord
bám
attó
kine
ám
Nem
ily
dém
fali
lépe
tott
oly
szob
gez
lépt
haa
még
dor
kái
föl
pör
ezi

öregem számára az ő kedves itala, a jó csokoládé, mit bizony mind a ketten szeretünk; sajnos azonban, hogy ilyen ritkán s csakis karácsony estéjén élvezhetünk. — No, de félre most a panaszszal, hiszen ma nagyon boldog estét töltünk, még a meglepetés sem maradt el! — Az almáriomhoz sietett s kivette a papirba takart szürke gyapot téli nyakkendőt és a karácsonyfára akasztá. — Igy! mondá mosolylyal; tudom megörül öregem a nem sejtett meglepetésnek; hiszen már oly régen vágyik meleg sál után, mely bizony el is kél nagyon az ily zord, téli időben. Hát még mint fog bámulni a száz szivarnak, melyeket attól az áldott lelkű ifju urtól kaptam, kinek szobáját, tisztogatom; ez lesz ám a váratlan öröm! Csak már jönnö! Nem tudom elgondolni, hol marad el ily soká; már egészen elföl csokoládém. Ime félnyolcz van már a kis fali órán, és ő még sincs itt.

S hogy az idő jobban teljék, odalépett a karácsonyfához s meggyújtotta a gyertyákat, melyeknek fénye oly barátságosan megvilágítá a kis szobát. Alighogy e munkáját elvégezte Kata asszony, megismerte férje lépteit az ablak alatt. Sietett a konyhaajtót kinyitni, s bár gyengéden, de még sem állhatta meg, hogy meg ne dorgálja a késlekedőt.

— Ugyan hol kószáltál ilyen sokáig, édes öregem? Egészen elsülföl estelink! Nini, hát ez mi a köpönyed alatt? Ugyancsak nehezen czipeled; tán csak nem valami nagy-

szerü meglepetés számomra? Szólj már no! És kíváncsian ment a szótlan János bátya után, ki nem akart mindjárt válaszolni. Már most megvan! gondolá, kiállja a pirongatoriumot, és az édes elégtétel lesz szívének, hogy ma ő is jót tehetett.

Kata asszony alig várta, hogy föllebenjen a köpönyeg, el sem képzelhette, hogy mi lehet alatta. De bezzeg kiabrándult szép, reményeiből, midőn a várt ajándék helyett félig elfagyott, rongyos gyermeket pillantott meg. Arcza hiven kifejezte, hogy nem igen örvend e fölfedezésnek. Kedvetlenül s némi komorsággal vizsgálta a gyermek sápadt arcát, majd férje zavarát.

— Hol szedted fel ezt a koldusgyereket, és mit akarsz vele, hogy ide hoztad a nyakamra? kérdé nem legbarátságosabb hangon.

(Folytatása következik.)

A T Ű Z I J Á T É K.

(Képpel a 148. l.)

Szüretkor történt, hogy két virgoncz fiu, Gyuri és Pista a szőlők közt futkosván, hosszukás, vékony tekerésre talált. Mindjárt ráismertek, hogy ez tűzijátékhoz való készülék, melyet közönségesen röpenyűnek neveznek s melyet szüretkor este mulatságkép szoktak elsütögetni.

Nagy volt a két pajtás öröme s rögtön elhatározták, hogy ők maguknak kis tűzijáték-mulatságot rendeznek. A ház mögött a fapadon szépen elrendezték a dolgot s nem jutott eszökbe, hogy fényes nappal bizony a legpompásabb tűzijáték sem ér semmit, mert a nap

ragyogó világossága mellett olyan apró fény meg se látszik; de még kevésbé jutott eszökbe, hogy az afféle dolog bajt is okozhat, ha olyanok fognak hozzá, kik nem értik.

Épen mikor elsütötték gyufa segegyével, jött a sarkon testvérök Juczi, kezében szép porcellán bábuval, melynek pompás sárga haja, piros ajka és mozgó szeme volt s így nem csoda, hogy Juczika ugy szerette, hogy nem adta volna a világ minden kincseért. Midőn tehát Juczika a ház sarkánál épen megjelent, puff! a roszul elsütött rakéta szikrázva és sisteregve épen feléje röpült s a bábuba ütközött. Juczi ijedten leejtette a bábút s ennek szép porcellán feje darabokra tört.

Roppant szomorú lett e miatt Juczika s a két fiú is bánta az okozott kárt, melyet már jóvátenni nem lehetett. Még szerencse volt, hogy a rakéta Juczika arzába nem röpült s Gyuri és Pista megfogadták, hogy soha többé nem fognak afféle veszedelmes játékhoz, melyet nem értenek, s melyből baj származhatik.

A BÖLCS SZÁNTÓ.

A perzsa Halim csak egyszerű földmives volt ugyan, ki szerényen megélt kis földje terméséből; de bölcsesége és

igazságossága miatt mégis nagy tekintélye volt a nép között.

Egy napon Halim befogta két ökrét és arca veritékével dolgozott, szántotta földcsékjét. Ekkor véletlenül arra ment egy ismerőse, Mihral és szólt:

„Milyen furcsa az, Halim, hogy az egyik ökröd fehér, a másik fekete; olyan sajátságos, mikor együvé vannak fogva!”

„Ne csodálkozzál, oh Mihral,” felelt Halim, „mert neked és minden embernek van ilyen sajátságos fogata. Minden eke elé két igavonó van fogva, egy fehér és egy fekete. A fehér a szorgalom, a fekete a restség. A fehér derekasan huz, a fekete azonban restsége által visszatartja. Ilyenkor aztán minden az embertől függ, a ki az eke szarvát fogja. Ha erős keze és szilárd akarata van, akkor a fekete kénytelen épen oly erősen huzni, mint a fehér s a munka szaporán foly; de ha gyenge és hanyag, akkor a restség ólomsúlyal nehezedik a szorgalomra s ekkor aztán silány lesz az eredmény is.”

Igy szólt a bölcs Halim s Mihral belátta, hogy igazat mondott; valahányszor ezután kedve jött lustálkodni, mindig eszébe jutottak Halim ökrei és legyőzve a restséget, szorgalmas, vagyonos ember lett belőle.

V I G I L O N K A.

(Képpel a 152. l.)

Hej, Ilonka csak a vig lány
Soh'sem búsul, mindig vidám;
Még akkor is tapsikol a',
Ha kezdődik az iskola.

Mint a bárány csak ficzánkolj,
Dalolj, neved, örülj, tánczolj!
Nincs is párod, hogy ha mondom,
Vig Ilonkám, kis galambom!

SZENDE MISI ÉS TORKOS MARCZI.

— A bolondos rimeket igazítsátok helyre magatok. —

(Vége.)

Szende Misi híjja: Jöszte,
A tálamban tök-kápöszte,

Jó szülei keservére
Rágyujt aztán a szivérre.

No már most úgy jól van lakva,
Hogy csak úgy kilóg a nyálva.

Intés nem fog a gaz kópén —
Ül a széken, mint konópén.

S ha megszidják, a szájába
A kis ujját bele dágja.

S ha egy idegen ur bejön,
Ugy néz reá, mint a mejöm.

AZ ANYA SIRJÁN.

(Képpel a czimlapon.)

Temetőben egy kis halom domborul,
Árva leány arra sírva leborul,
A hant alatt édes anyja szendereg,
Mehalt vele a legforróbb szeretet.

Édes anyám, kedves, édes, jó anyám!
Mért is hagyál árván engem? sír a lány.
Az emberek akár milyen szivesek —
Ah, de egy sem pótolhat ki tégedet.

A mezőben virágokat szedtem én,
Koszorúban a fejfádra tettem én.
A sírodra virágot ültettem én
Búharmattal, könnyel sirtam tele én.

Egy bizalmam, egy támaszom van nekem:
Nem hagy engem el az én jó Istenem.
Az árvának ő a legjobb vigasza
Az életben legerősebb támasza.

AZ UJ KÉPES KÖNYV.

(Képpel a 149. l.)

Jaj be szép, jaj be gyöngy
Ez az uj képeskönyv.
Rózsaszín a kötése,
Van benne nyúl, egérke.

Nézi Pál; s Ferike
Tartja a kezibe'
S mert szép rajzzal van tele,
El nem telhetnek vele.

Balra át, jobbra át
Egész nap forgaták.
Brugó hallgat — más a rend,
Még a csiga sem kereng.

Jaj be szép, jaj be gyöngy
Volt tegnap az a könyv.
A két gyermek mindent ront:
Tegnap gyöngy volt — már ma rongy.

KIÁLTÓ SZÓ A SÖTÉTBEN.

(Képpel a 153. l.)

AGY erdő szélén szegényes, kis házikó állott, az erdőkerülő háza s bent szomorgó asszony üldögélt, az erdőkerülő felesége. Egy magában üldögélt, mert férjének mindig kint az erdőben kellett járkálnia, szomorú pedig azért volt, mert alig néhány nappal előbb eltemette gyermekét, a szép, négy éves kis Ágnes.

Zsuzsánna asszony, — így hívták, — vigasztalhatlan volt a kis leány halála miatt. Olyan pusztá volt a ház, oly néma esőndes, mióta Ágnes vig nevetése nem hangzott benne! És mikor megjött a tél a hosszú estékkel, míg kint hóföregteg tombolt, akkor még szomorubb lett s mindig csak kedves Ágnesére gondolt.

Egy este épen így busongott ismét, mialatt rettenetes föregteg dult s a szél gyakran megrázogatta az ablakokat.

„Szegény kis Ágnesem!” sohajtá Zsuzsanna asszony „te ott kint nyugszol már a hidegben, fölötted tombol a szél és hó! Ah! Isten őrizzen minden embert ilyen időben odakivül!”

És amint épen ezt gondolá, — összereszt. — mintha kétségbeesett segélykiáltást hallott volna az erdőből. Felugrott és sietett az ajtó elé. Ekkor második hosszú, fájdalmas kiáltás hallatszott.

„Uristen! Ez gyermekhang . . . valamely szerencsétlen gyermek eltévedt az erdőben!”

Rögtön meggyújtott fáklyát s ezzel az ajtóba állva, azt hatalmasan lobogtatá, egyuttal oly hangosan, a mint csak birt, kiáltozta: „Hó! ide! ide!”

Néhány percz mult így, — végre léptek hangzottak s egészen kifáradtan, kisírt szemekkel, tépett ruhával kis leányka tünt elő a sötétből. Alig öt éves lehetett; árva volt szegényke, apja anyja meghalt s mert nem talált irgalmas emberekre, kik magukhoz vették volna, ne-

kiindult a világnak s eltévedt az erdőben, hol elveszett volna, ha szerencsére meg nem pillantja Zsuzsánna asszony fáklyáját.

A jó asszony gyorsan bevitte a gyermeket a szobába, száraz ruhát adott rá azokból, melyek szegény Ágnes után maradtak, aztán adott neki jó vacsorát s végre lefektette az oly rég üresen állott ágyacskába, hol aztán a kis leány egész éjjel esőndesen aludt. Éjjel Zsuzsanna asszony meg nem állhatta, hogy föl ne keljen s meg ne nézze, hogyan alszik a kis jövevény. És a mint a leánykát látta ott pihenni, esőndesen, kipirult arczával, mosolyogva, ilyesmi ötlött eszébe:

„Ezt a kis leányt talán a Gondviselés küldte, hogy vigasztaljon Ágnesem helyett.”

És reggel, midőn a kis leány fölébredt, Zsuzsánna asszony ölébe vette és kérdé:

„Mi a neved, kedvesem?”

„Ágnes!” felelt a leányka.

Zsuzsánna asszony összereszt e szóra. Tudta ugyan, hogy csak véletlenség, hogy ezt a kis leányt is Ágnesnek hívják, de mégis úgy érezte, hogy nem tudna többé megválni tőle s mikor Ágnes elbeszélte, hogy ő árva, nincs senkije a földön, a derék asszony így szólt:

„Ne félj, mától fogva az én leányom leszesz, az én Ágnesem, és én anyád leszek.”

És úgy is lett. A kis Ágnes ott maradt a jó Zsuzsánna asszonynál és szép, derék leánynya nőtt, ki aztán gyöngéd szeretet és hála által igyekezett megfizetni azon jóságot, melyben mint szegény elhagyatott árva a jó Zsuzsánna asszonytól részesült.

TALÁLÓS MESE.

tsári ttotidroflőf ludnolob neyli za táH
? insavlo lunaltábih e-kotándut le nojlav

BIBLIAI RAJZ MAGYARÁZAT NÉLKÜL.

Valjon mit jelenthet?

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Torgó bácsi*.
Ara negyedévre 1 frt.

Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.